

Nói ra xấu hổ lắm, nhưng phải nói...

Ông ta đã tạo con người XHCN cho VN. Khôn khổ thay!
(Hình internet)

Những điều cần biết dành cho du khách muốn thăm Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam hôm nay.

Một người bạn nói: *“Ông là người Việt, sống ở ngoại quốc, hiểu cả người Việt lẫn người nước ngoài, nên làm một cẩm nang cho những du khách muốn thăm viếng Việt Nam.”*

Mới đầu, thấy đó là một ý hay. Làm thử vài trang dưới đây, không biết có nên làm tiếp không, không biết có giúp gì cho du khách để hiểu VN hơn hay không.

***

– Nếu ăn tiệm, thấy ngon, đừng khen. Người ta sẽ tăng giá gấp hai.

– Mua hàng, phải trả giá. Trả giá bao nhiêu cũng hớ. Nhưng nên an ủi: có người còn hớ hơn mình.

- Đẻ quên iPhone hay ví tiền, đừng quay trở lại, hỏi có ai lượm được không. Bạn đang ở VN, không ở Nhật.
- Đi đường, chỉ nên đeo nhẫn hay đồ trang sức giả. Có thể bị mất ngón tay, nhưng không mất nhẫn... thật.
- Đừng lễ phép, chào hỏi, cảm ơn, xin lỗi. Đó là dấu hiệu của người yếu. Không có chỗ sống cho người yếu trong một xã hội toàn những người hùng.
- Nếu mất giấy tờ, khi khai báo, phải biết điều. Người công chức ngồi trước mặt bạn đã tốn nhiều tiền mới được ngồi đó. Hãy giúp họ thu lại số tiền đã bỏ ra đầu tư. Đơn của bạn cũng chẳng có ai xét, nhưng nếu biết điều, đỡ mất công chờ đợi.
- Khi có người hỏi: có biết bác Hồ không, đừng kể lễ những điều bạn biết về ông Hồ qua Wikipedia. Khổ lắm, biết rồi, nói mãi. Người ta chỉ nhắc khéo bạn đã quên chi tiền.
- Gặp một người lần đầu, cứ nói: chào tiến sĩ. Rất hiếm người không phải là tiến sĩ. Hay ít nhất phó tiến sĩ, nhưng người Việt không thích làm phó cho ai cả.
- Nếu gặp một ông tiến sĩ có trình độ thấp hơn học sinh tiểu học, đừng ngạc nhiên. Có thể ông ta chưa học xong tiểu học.
- Nếu người ta đưa một tờ giấy khổ lớn, chẳng chịt những chữ, đừng nghĩ đó là một thực đơn. Đó là một danh thiếp, liệt kê bằng cấp, chức vụ...
- Đừng hỏi chức vụ này nghĩa là gì, bằng cấp kia của trường nào. Chính đương sự cũng không biết.
- Nếu muốn tơ lụa hay đặc sản Việt Nam làm kỷ niệm, đừng mua tại chỗ, vác nặng mệt xác. Chờ khi về, mua trong một tiệm Tàu cạnh nhà.
- Đừng làm gì, nói gì, nếu không muốn bị phiền phức. Nên nhớ ở nước bạn, người dân có quyền làm bất cứ điều gì luật pháp không cấm; ở Việt Nam chỉ có quyền làm những gì luật pháp cho phép.
- Đừng làm gì, ngay cả khi luật pháp cho phép. Nhiều người ở tù một gông vì tưởng luật pháp làm ra để áp dụng.
- Muốn biết ai thuộc giai cấp nào trong xã hội, nên nhìn móng tay họ. Câu nói nổi tiếng: tôi làm thối móng tay mới xây được nhà cửa. Nếu thấy ai có móng tay thối, nên bày tỏ sự

kính trọng. Đó ít ra là một chủ tịch xã, chủ một dinh cơ, lớn gần như dinh Tổng thống Mỹ.

– Nếu bạn thấy một người diện “complet” cà vạt trong khi trời nóng như lửa, nói những câu ngớ ngẩn khiến thiên hạ ôm bụng cười, đừng nghĩ đó là những anh hề. Đó là những đỉnh cao trí tuệ loài người, đang mô tả một thiên đường XHCN trong tương lai.

– Đừng ngạc nhiên khi thấy một người làm 100 dollars mỗi tháng, xài iPhone trên một ngàn đô, xe hơi trên trăm ngàn. Tại sao không? Why not?

– Thấy hàng trăm người tụ tập ồn ào, đừng nghĩ họ biểu tình đòi nhân quyền hay tranh đấu cho môi sinh. Họ đang tranh nhau chỗ trong một tiệm McDonald’s, Starbucks.

– Thấy hàng ngàn người ngoan ngoãn xếp hàng cả buổi, đừng nghĩ họ chờ vào thư viện, coi triển lãm.... Họ chờ giờ mở cửa H&M hay GAP.

– McDonald’s, H&M... đối với bạn là những tiệm bình dân, ăn cho mau, mặc cho tiện trong khi lao động tốt. Với người Việt, đó là những nơi sang trọng, dấu hiệu của thành đạt. Cái gì dính dáng tới ngoại quốc cũng sang trọng. Chụp được cái hình nằm chờ trước cửa H&M là bằng chứng bạn thuộc thành phần ưu tú trong xã hội.

– Nếu thấy một người quỳ gối, hôn chân một người khác, người quỳ gối là người Việt. Vì không thể có chuyện ngược lại. Đó là một hành động vinh quang, nếu người ngoại quốc là tỷ phú. Là một niềm hãnh diện, nếu người ngoại quốc là... người ngoại quốc.

– Thử nêu tên Mandela, Gandhi: nhiều người trẻ nghĩ đó là một hiệu quần áo Tây, và hy vọng có ngày mở tiệm ở VN để được xếp hàng châu chực. Nhưng họ sẵn sàng kể cho bạn tất cả những giai thoại về thần tượng Jack Ma, một thương gia Tàu trở thành tỷ phú nhờ cấu kết với nhà nước, bán hàng giả.

– Đi Air VN, nếu chờ quá một giờ trước W.C., đừng nghĩ có người tào bôn bên trong. Nhân viên hàng không đã khóa cửa để lấy chỗ chờ đồ lậu.

– Tại sao nhiều người Việt, kể cả người có chức sắc, bị bắt vì ăn trộm ở các cửa hàng nước ngoài? Bởi vì họ biết xài, biết hàng hóa ngoại quốc có phẩm chất.

– Tại sao ở Nhật có những bảng lớn, viết bằng tiếng Việt, nơi công cộng: “Ăn cắp là xấu”? Bởi vì ngày nay tiếng Việt được dùng tại khắp nơi trên thế giới.

– Bạn thắc mắc: tại sao phải để 10 dollars vào sổ thông hành khi qua hải quan. Sự thực, không bắt buộc phải để 10 dollars. Người ta bịa đặt ra để nói xấu chế độ. Hai mươi đô

cũng được. Nhưng chuyện đó là chuyện giữa người Việt. Bạn không cần làm. Người Việt giỏi bắt nạt nhau, nhưng rất nể người ngoại quốc.

– Bạn nghe thường xuyên chữ “đéo”. Đừng tra từ điển. Chỉ nên biết đó là một chữ rất thô mọng, rất lịch sự, trang nhã. Nếu không, tại sao họ xài trong bất cứ cơ hội nào?

– Muốn băng qua đường, đừng chờ xe cộ ngưng lại. Cứ nhắm mắt lao đầu đi. Nếu gặp tai nạn, biết ngay. Đây cũng nằm trong chiến dịch bôi xấu chế độ. Chuyện có người băng qua đường mà KHÔNG bị thương tích hay mất mạng xảy ra mỗi ngày, tại sao không báo nào loan tin? Vả lại, theo triết lý Đông phương, chết sống là số mệnh.

– Tại sao ở VN có nhiều nơi dành cho Tàu, cấm người Việt? Bởi vì nếu cho người Việt vào, đâu còn là khu Tàu?

– Tại sao thí mạng hàng triệu người, nói là để tranh đấu cho độc lập, ngày nay nước Việt thành nước Tàu? Bởi vì, khi tranh đấu, không ai nói rõ là giành độc lập cho ai, cho người Việt hay người Tàu.

– Người ta nói nước Việt đang trở thành Tàu? Đó là tuyên truyền để chống phá chế độ. Trên thực tế, người Việt vẫn đông hơn người Tàu. Trên TV, thỉnh thoảng vẫn có những chương trình văn hóa Việt Nam. Lố lăng thực, lai căng thực, nhưng Việt Nam.

– Tại sao người Việt chặt hết cây, phá hết rừng để gây lũ lụt, nhà trôi, người chết ngập đồng? Bởi vì gỗ bán được giá.

– Tại sao khi đốn rừng, người ta không trồng cây để thay, như ở các nước khác? Bởi vì người Việt không ngu như thiên hạ. Trồng cây, mấy chục năm mới lớn. Đổ mồ hôi trồng cho thằng cán bộ phe khác nó chặt à? Nếu lúc đó, hết CS, trồng cây cho phản động nó chặt à?

– Tại sao rừng núi VN có nhiều sinh vật quý, hiếm, ngày nay gần như tuyệt chủng? Bởi vì nhậu thịt bò, thịt chuột, thịt chó, thịt mèo mãi cũng chán.

– Tại sao người ta chặt cây, đốn rừng mà ít người phản đối? Bởi vì theo túi khôn của người Việt “ăn cây nào, rào cây đó”. Anh đã hái trái cây ở ngoài đường bao giờ chưa? Nếu có trái, thằng khác nó cũng hái trước rồi.

– Tại sao xúc cát... Thôi, đừng hỏi vớ vẩn nữa. Anh là bạn tôi hay bạn của cây, của rừng, của cát?

– Người bị tai nạn hay bị đả thương nằm chờ chết trên đường, tại sao không ai dừng lại? Bởi vì coi người bị xe cán chết hoài cũng chán. Nhân viên công lực? Bạn đã thấy có ai sắp chết rút tiền tặng công an, cảnh sát?

– Dừng thắc mắc tại sao người Việt hung bạo, tìm mọi cơ để đánh nhau vỡ đầu, bẻ trán. Suốt đời, họ bị những người có quyền đè nén; đánh giết nhau là một cách để xả hơi.

– “Những người con gái buồn không nói. Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì?” (Xuân Diệu). Họ tự hỏi sẽ được xuất cảng đi đâu: Trung cộng, Đài Loan, Đại Hàn...

– Tại sao tàn nhẫn với trẻ con? Bởi vì khùng hay sao mà đi kiếm chuyện với thằng tàn nhẫn, khỏe, hung bạo, quyền thế hơn mình.

– Tại sao tàn nhẫn với đàn bà? Tại sao không? Bọp tai một cô bán hàng, không ai làm phiền, hôm sau nổi tiếng. “Van Gogh” bỏ cả đời vẽ tranh, chết mới nổi danh.

– Tại sao khi người Việt quét sân, hay xả rác ra đường hay đùn sang hàng xóm? Bởi vì nếu giữ rác trong nhà thì quét dọn làm gì?

– Tại sao có quán lấy nước rửa chân pha trà cho khách? Bởi vì mỗi người một sở thích. Có người thích trà hoa lài, trà sen, có người thích trà rửa chân.

– Tỷ số thất nghiệp chính thức ở VN là 2.3%, trong khi ở các nước tân tiến 5 hay 10%, có tin được không? Cố nhiên là phải tin, nếu không làm thống kê làm gì? Số thất nghiệp thấp vì VN là một nước bình đẳng – nghề nào cũng được coi trọng, cũng được nhìn nhận. Đánh giấy là một nghề, ăn xin là một nghề, rước mồi là một nghề. Đánh ghen mướn, đòi nợ thuê, đánh bả chó...

– VN đứng thứ 175 trên 180 nước về tự do báo chí? Luận điệu của phản động. Ở VN, trên lý thuyết cũng như trên thực tế, báo chí được hoàn toàn tự do ca tụng chế độ. Bạn đã thấy dư luận viên nào gặp khó dễ hay đi tù khi hành nghề chưa?

– VN bị xếp hạng trong những nước đội sổ về nhân quyền, tự do tôn giáo, về lương bổng... So what? Nếu ai cũng ngang nhau thì xếp hạng làm gì? VN cũng đứng đầu nhiều địa hạt. Thí dụ: tỷ số người bị ung thư, thành phố ô nhiễm. Sài Gòn là một trong những thành phố nguy hiểm nhất thế giới. VN là một trong ba nước có tiềm năng xuất cảng nô lệ, đàn bà mại dâm lớn nhất thế giới.

– Cùng với Trung cộng, VN là một trong hai nước sản xuất và tiêu thụ nhiều phong bì nhất tính trên đầu người.

– Tại sao Trần Thị Nga, Trần Huỳnh Duy Thức, Nguyễn Văn Đài, Anh Ba Sàm... nằm tù hàng chục năm? Bởi vì họ làm chính trị, chống nhà nước. Tại sao VN nói không có tù nhân chính trị? Bởi vì khi vào tù, họ trở thành thường phạm.

– Tự do tôn giáo? VN là nước tự do nhất thế giới. Cán bộ muốn thành Sư, hôm sau cáo đầu thành Sư. Ai không tin tôn giáo, cứ tự do vắc sủng đi hỏi tội Linh mục.

– Tại sao ai cũng muốn dân chủ, nhưng VN vẫn là một nước độc tài? Bởi vì người nọ chờ người kia. Nếu anh làm, anh đi tù, người khác hưởng. Tiện nhất là chờ Tây, Mỹ nó làm giùm. Tây, Mỹ không hiểu sao nó thích buôn bán hơn là làm dân chủ. Khi nào Mỹ nó thay đổi, hết ham dollars, VN sẽ có dân chủ. Đó là vấn đề của Mỹ, không phải của người Việt.

Từ Thức

Nguồn: Internet eMail by Đoàn Hữu Định chuyển

*Đăng ngày Thứ Năm, February 14, 2019
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*